

Joseph „Joe“ Sobran (23. února 1946 – 30. září 2010)

Autor: Joseph Sobran

Zkraje 30. let minulého století se **Walter Duranty** z *New York Times* vydal do Moskvy, aby tam psal o Josifu Stalinovi právě takové reportáže a články, jaké si Stalin přál. Aby si udržel projevenou přízeň i svůj exkluzivní přístup ke kremelskému vládci, popíral Duranty **hladomor na Ukrajině**, zatímco tam následkem „lekci o poslušnosti“ sovětské vlády umíraly miliony ukrajinských křesťanů. Duranty byl za své dílo oceněnou Pulitzerovou cenou.

Newyorské *Timesy* dodnes patří k nejuznávanějším americkým novinám.

A teď si pokusme představit scénář, v němž by některý významný americký list zhruba v téže době vyslal svého korespondenta do Berlína, kde by tento člověk bratříčkoval s Hitlerem, vykresloval jej velice lichotivými tóny a popíral špatné zacházení s Židy – a tak nejen kamufloval, ale aktivně napomáhal režimním perzekucím. Nepošramotilo by to pověst těchto novin na dlouhá desetiletí dopředu?

Tady v kostce vidíme to, čemu se eufemisticky říká „zaujatost médií“. Západní příznivci Stalina se dočkali nejen všemožného ospravedlňování a omluv, ale dokonce svatozáře obětí

za údajná příkoří vytrpěná při kampani, jež si dala za cíl vystrnadit je z vlády, vzdělávacího systému a slušné společnosti vůbec, které liberálové říkají „mccarthyismus“.

Nikoliv pouze pronásledování Židů, ale i jakákoliv kritická zmínka o židovském vlivu v médiích a politice, jsou dnes promptně odsouzeny coby „antisemitismus“. Pro podíl na masovém vraždění křesťanů ale dokonce ani neexistuje kritický termín. Liberálové totiž ani dnes nezavrhují komunistické snahy vyhubit v sovětském Rusku a jeho satelitech křesťanství – a mají pro to velice dobrý důvod: liberálové, především liberálové židovští, se nikdy nepřestali snažit oslabovat a nakonec i vykořenit křesťanství v Americe.

Přestože je tak přípustné debatovat o moci kterékoliv jiné skupiny od černošských muslimů po křesťanskou pravici, nesrovnatelně větší moc židovského establishmentu zůstává přísným tabu. Právě to je ovšem tím nejlepším dokladem jeho síly: schopnost přimět ostatní ctít svá tabu a beztrestně porážet posvátné krásy ostatních – dalo by se hovořit bezmála o jakési výsadě urážet. A tak si v židovských publikacích širokého záběru od *Timesů* po *Commentary* můžete přečíst o vině křesťanství za holokaust nebo nařčení papeže Pia XII z lhostejnosti k perzekuci Židů – **v žádné vlivnější publikaci, která nechce rychle vyhlásit bankrot, však nehledejte kritickou analýzu židovské role v komunismu a liberalismu, byť by byly napsány seabemírnějším tónem.**

Otevřeně nabytá, vykonávaná i diskutovaná moc je jedna věc. Možná se domníváte, že odbory nebo lobby federální Správy sociálního zabezpečení svou moc zneužívají, když to ale vyslovíte veřejně, nevydáte všanc celou svou kariéru. Moc, jež o sobě zapovídá nahlas mluvit – jako starozákonní jméno Boží – je však něčím zcela odlišným.

Narážíme tu na skutečně pozoruhodnou anomálii: slovo „židovský“ („Jewish“) v tomto kontextu neoznačuje ortodoxní ani další náboženské Židy. Židé, kteří se dodnes pevně drží tisícileté hebrejské tradice, tvoří jen stěží patrnou částku židovského establishmentu, v jehož ruce spočívá ona nebývalá moc nad světem médií, politiky a kultury. Morálně i kulturně lze tyto ortodoxní Židy označit za „skorokřesťany“, podobně jako potomky křesťanů, kteří si zachovávají alespoň základy morálky – když už ne víru – svých předků. Mnozí z těchto Židů jsou křesťanům přátelsky naklonění a více než ochotní vytvořit s nimi jednotnou frontu proti morální dekadenci prosazované jejich odpadlickými bratrci. **Ortodoxní Židé ale především lépe než v podstatě celá dnešní Amerika rozumí prospěšnosti – a dokonce nezbytnosti – kmenové identity, patriarchální autority a morálních pout obsažených v příbuzenství.**

Asi není třeba sáhodlouze dokládat vládnoucí sekularismus a systematicky protikřesťanský postoj židovského establishmentu. Nepřátelství ke křesťanství jej dokonce podle všeho sjednocuje ještě lépe než podpora Izraele, kde se přece jen dají vysledovat rozdílné pozice. Ostřeji levicoví Židé jsou vůči této zemi mírně kritičtí, přestože nikdy nezpochybňují její „právo na existenci“ – tedy právo na existenci podle zásad zapovězených jakékoliv křesťanské zemi: právo upírat práva Nežidům.

Stát, který by k Židům choval podobně, jako se Izrael chová ke gójům, by byl jednohlasně a bezodkladně odsouzen za své „nacistické“ praktiky. Izrael je však označován nejen jako „demokratická“, ale dokonce i „pluralitní“ země.

Nepokrytě „židovské“ organizace jako Americký židovský výbor (AJC) a Liga proti hanobení (ADL) tento dvojí metr udržují a přizívují. Co je dovoleno Izraeli, není přípustné v Americe. Nejde však jen o nějakou nahodilou nesrovnalost: tyto organizace vědomě podporují jeden soubor zásad tady – rovná práva pro všechny, oddělení církve a státu – a jejich opak v Izraeli, kde se židovský původ i náboženství těší všemožným výsadám. Když se jim to hodí, vydávají se za „jeffersoniány“ a vyznavače zásad, kterým je nakloněna většina Američanů. Současně však bez mrknutí oka obětují národní zájmy USA těm izraelským s tím, že jsou zájmy obou zemí totožné. (V Izraeli pochopitelně žádnou protiváhu v podobě americké lobby nenajdeme.)

Nejsilnější židovskou lobbystickou skupinou v Americe jistě je Americko-izraelský výbor pro veřejné záležitosti (American Israel Public Affairs Committee – AIPAC), který – jak se jeho někdejší šéf Thomas Dine otevřeně chvástá – kontroluje Kongres. I v čase rozpočtové krize, kdy se mluví o škrtech ve zdravotním programu Medicare, zůstává pomoc Izraeli nedotknutelná. A kdyby se snad Izraelci pustili do „etnických čistek“ Arabů v Izraeli a na okupovaných územích, žádný americký politik by jistě nevolal po vojenském zásahu takového rozsahu a formy, po jakém dnes mnozí vyzývají proti Srbům v bývalé Jugoslávii.

Publikace s židovskými vlastníky jako *Wall Street Journal*, *The New Republic*, *The Atlantic Monthly*, *U.S. News & World Report*, *The New York Post* nebo newyorské *Daily News* šíří proizraelskou propagandu stejně neúnavně jako nesčetní komentátoři: William Safire, A. M. Rosenthal, Charles Krauthammer, Jeane Kirkpatrick, nebo George Will.

Že mezi nimi je tolik Nežidů – dalo by se říci šábes gójů – je pak jen dalším dokladem moci židovského establishmentu, stejně jako to, že se o této skutečnosti na veřejnosti zásadně nemluví (jakkoliv se o ní za zavřenými dveřmi moc dobře ví).

Totéž platí i o strachu z nařčení z „antisemitismu“. Nikdo se nebojí, že ho nazvou „antiitalem“, „antifrancouzem“ nebo „antikřesťanem“, ne, tato slova nespouští lavinu urážek a lidé se vám kvůli nim nezačnou vyhýbat.

Nemá vlastně většího smyslu ptát se, co vlastně tento „antisemitismus“ znamená. Znamená problémy, je to znamení k útoku. Jeho úlohou v praxi není vymezovat nebo rozlišovat věci, ale naopak je bez rozlišení směšovat. Tak se i nejstřízlivější kritika Izraele a židovské moci ocitá na jedné hromadě s vražednou protižidovskou nenávisť. A co víc – ono to funguje. Funguje to velice dobře.

Když Joe McCarthy obviňoval lidi, že jsou komunisté, byl význam těchto podezření celkem jasný a všichni dobře věděli, co myslí. Nařčení se dalo vyvrátit a důkazní břemeno spočívalo na žalobci: McCarthy sázel své jméno na to, že svá obviněná dokáže doložit (McCarthyho samozřejmě nenáviděli mnohem více za ta obvinění, která mířila do černého, než za ta poněkud pochybnější. Jeho skutečným zločinem pak ovšem byla *stigmatizace levice*.)

U nařčení z „antisemitismu“ se to má opačně: slovo totiž žádný přesně vymezený význam nemá. „Antisemita“ sice může nenávidět Židy, ale často také nemusí. Na každý pád však Židé *nenávidí jeho*. Za svévolná obvinění žádné tresty nehrozí a obviněný je vlastně nemá jak vyvrátit, postrádají totiž pevně vymezenou definici.

Jeden proslulý příklad za všechny: Když Abe Rosenthal nařknul Pata Buchanana z „antisemitismu“, lidé na obou stranách si byli vědomi základních pravidel. Buchananova pověst se může ocitnout nadobro v troskách, i když se obvinění ukážou jako zcela neopodstatněná. Šance, že by zničila Rosenthalovu pověst, je však nulová – i kdyby byla obvinění nepodložená.

Taková jsou pravidla – a já je do jisté míry porušuji už jen tím, že je vyslovuji nahlas.

„Antisemitismus“ tak spíše než obvinění připomíná kletbu či podle formulky pronášené zaklení. Coby „falešných přívlastek“, vypůjčíme-li si termín Gilberta Ryleho, nemá opravdový obsah a žádný skutečný ekvivalent mezi obyčejnými podstatnými jmény a slovesy. Jeho moc tak vychází z vědomí jeho potenciálních terčů, Nežidů, že velice mocní lidé jsou odhodlaní podložit ho velice reálnými postihy

Novináři se židovské moci neobávají o nic méně než politici. Veřejnou debatu tak svírá a převrací bezejmenný strach – strach, jenž žurnalisté nepřiznají, protože by jako faleš a přetvářku odhalil jejich veřejnosti nastavovanou tvář neohrožených kritiků moci. Kde fungují pobídky vyslovovat obvinění bez možných trestů za pomluvu, rychle se dostavují předvídatelné výsledky.

Totéž co o „antisemitismu“ platí v menší míře i o dalších falešných přívlastcích jako „rasismus“, „sexismus“ a „homofobie“. I jiné menšiny prohlédly a přijaly za svůj úspěšný model židovského establishmentu. A tak se limity našich projevů na veřejnosti odvíjejí nejen od židovského, ale menšinového jernocitu vůbec.

Iluzi svobody slova dále podporuje porušování křesťanských tabu, které se stalo nejen zcela bezpečným, ale také velice výnosným počinem. Dotknout se tabu menšiny je „urážlivé“ a „necitlivé“; totéž chování vůči křesťanským – a náboženštlí Židé je do značné míry sdílejí – tabu je však projevem „odvahy“ a „nedostatku úcty“ (k autoritám). Z neúcty se dnes samozřejmě stala *ctnost*.

Židovstvo, tak lze podobně jako Galii rozdělit na tři díly podle jejich vztahu a hranic s vnějším nežidovským světem. Nejprve to jsou ortodoxní Židé, kteří na hranicích nejen lpějí, ale doslova je nosí. Často se totiž oblékají tak, aby se jednoznačně odlišili, a jsou ochotni vypadat v očích gójů směšně, jen aby utvrdili svou identitu a svébytný způsob života. Na druhém okraji spektra nacházíme Židy bez hranice, kteří se asimilují a uzavírají sňatky (ale také nemusí) s Nežidy, tak či onak však přijímají stejná pravidla pro všechny. Oba tyto typy plně uznávám.

Problém nastává s posledním, třetím typem. Jde o Židy, kteří hranice udržují potají a s góji tak

nejednají zcela otevřeně. Raymond Chandler o nich kdysi poznamenal, že mezi sebou chtějí být Židy, ale zároveň nechtějí, aby je Nežidé jako Židy vnímali. Rádi by chránili své vlastní partikulární zájmy a současně předstírali, že žádné takové zájmy neexistují – při čemž obvinění z „antisemitismu“ užívají jako meče i štítu. Chandlerovými slovy se tak podobají muži, který odmítá sdělit své skutečné jméno i adresu, ale trvá na tom, aby jej zvali na všechny nejlepší večírky. Naneštěstí právě tento typ Židů nashromáždil v rukou nejvíce moci a vytváří tak nerovné podmínky pro Nežidy. Sloupkař Richard Cohen cituje staré přísloví: „Oblékej se britsky, ale mysli jidiš.“

Američané by měli mít volnost upřímně diskutovat o židovské moci a zájmech, aniž by museli čelit obviněním, že Židům chtějí upírat práva. Rozumí se to samo sebou – pravda je to ale právě tak očividná, jako nevyslovitelná.

Esej Joe Sobrana *The Jewish Establishment* původně vyšla na stránkách *Sobran's* v září 1995 (s. 4-5).